

Sötét órák . . .

Maürice Maeterlinck

Jaj, elsuhan a régi vágy,
Rám zuhan bús, ólmos álom,
A nagy ábránd magamra hágy,
S a reményt már nem találom.

Fuss! de hova, merre, messze?
Hol a csillag, mely rám hajolt?
Bánat jegét mi repessze? . . .
Kék lepedőt lenget a hold.

'A bamba kin zokszóra les,
Betegeknek tüze sincsen,
Éhes bárány havat legel.
Irgalom már, Nagyuristen!

Várom ujjáébredésem,
Lidércnyomást mi tiasszon,
Pici napfényt, hogy a résen
Északsarkot megolvasszon!

Fordította: Madácsy László

Betegek

Ugy fekszenek a hófehér vaságyon,
mint végső harcba induló sereg.
Kik túl vannak már minden földi vágyon,
s az örömmel nem dicsekszenek.

A dermedt csöndü, hószinü szobákban
átszőnek lázas éjt és vak napot.
Tűnt álmokkal csatáznak és csodákban
ők nem hisznek már úgy, mint a vakok.

Mert tü alatt a borda, hogyha reccsen,
s duzzadt erekbe hasít az acél,
nem tudja sorsát már holnapra egysen,
s tán az marad meg épp, ki nem remél.

Az éter fojtó illatába bánat,
s a vigasztaló szóba könny vegyül.
'Az ablakon a fény, amíg beárad,
odabent száz forró kéz lehül.

S míg elköszönnek jókedvü barátok,
mögöttük észrevétlenül megáll . . .
És hasztalan a gúny, a kín s az átok,
ha elindult feléjük a halál!

Ertsey Péter